

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 1094899982
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1094899982.6

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieceleovej a JUDr. Viery Pepelovej, v spore žalobcu: LAUGOFRUIT, spol. s r. o. „v likvidácii“, so sídlom Štefánikova 19, Trenčín, IČO: 18 046 070, zast. advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, so sídlom Hlavná 1221, Vráble proti žalovanej: H. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX, Q., o uloženie povinnosti zaplatiť úroky z omeškania a náhradu trov konania, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41Cb/74/1994-841 z 13. júna 2018, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky p o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 5.462,25 Eur od 18.10.1993 do 30.04.1995 a vo výške 18% ročne zo sumy 5.462,25 Eur od 01.05.1995 do zaplatenia.

II. Vo zvyšku odvolanie o d m i e t a .

III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie (ďalej ako „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. Z-2-41Cb/74/1994-841 z 13. júna 2018 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 5.462,25 Eur od 18.10.1993 do 30.04.1995 a vo výške 18% ročne zo sumy 5.462,25 Eur od 01.05.1995 do zaplatenia (I. výrok). Vo výroku II. pripustil späťvzatie žaloby v časti úrokov z omeškania prevyšujúcich výšku 3% ročných úrokov z omeškania zo sumy 5.462,25 Eur od 18.10.1993 do 30.04.1995 a vo výške 18% ročne zo sumy 5.462,25 Eur od 01.05.1995 do zaplatenia a konanie v tejto časti zastavil. Zároveň žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi plnú náhradu trov konania, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým tento súd v osobe vyššieho súdneho úradníka, po právoplatnosti tohto rozsudku, rozhodne o ich výške (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením č. k. 4Obo/15/2016-800 zo dňa 30.03.2017 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41Cb/74/1994-773 zo dňa 17.03.2016, ktorým tento uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.462,25 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a vo zvyšku, teda vo výrokoch o úroku z omeškania a náhrade trov konania, rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie

na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaná získala bez právneho dôvodu na úkor žalobcu majetkový prospech, a to ponechaním si tovaru patriaceho žalobcovi. Súdu prvej inštancie však vytkol nedostatočné zdôvodnenie priznania úroku z omeškania, keď z jeho rozhodnutia nebolo zrejmé, z akých skutočností prvoinštančný súd vyvodil záver o období omeškania a dôvodnosti výšky uplatneného úroku z omeškania a nevysporiadal sa s námietkami žalovanej, že v omeškaní nebola. Vzhľadom k uvedenému považoval v tejto časti napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné.

3. V novom konaní súd prvej inštancie ustálil, že predmetom konania je žalovaný úrok z omeškania a nárok na náhradu trov konania. V predmetnej veci išlo o spor týkajúci sa vydania bezdôvodného obohatenia neplynúceho zo záväzkového vzťahu viažuceho sa k podnikateľskej činnosti strán sporu, ale záväzkový vzťah vznikol z toho, že žalovaná žalobcovi nevydala jeho tovar po uchopení svojej nehnuteľnosti, v ktorej žalobca dovtedy podnikal. Vzhľadom na uvedené preto súd posudzoval predmetný právny vzťah strán sporu podľa Občianskeho zákonníka. Právoplatne bolo rozhodnuté o tom, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu dňa 05.06.1993 o sumu 5.462,25 Eur. Bolo preto povinnosťou žalovanej preukázať, že žalobcovi ponúkla ňou zadržané veci, resp. ich finančný ekvivalent. Takýto dôkaz žalovaná v tomto konaní neprodukovala, práve naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že takúto ponuku by žalovaná ani nemohla uskutočniť a to jednak pre čiastočné zničenie, či znehodnotenie tovaru, ale i z toho dôvodu, že pokus o prevzatie si vecí žalobcom zmarila oznámením na políciu. Teda v konaní žalovaná nepreukázala, že by žalobca neprijal ňou riadne ponúknuté plnenie alebo, že by žalobca neposkytol v čase plnenia žalovanou súčinnosť potrebnú na splnenie jej dlhu. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 456 prvá veta, § 458 ods. 1, § 488, § 489, § 517 ods. 1 veta prvá, § 520, § 522 veta prvá, § 523 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 45/1964 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Vyhláška“) a § 3, § 10 ods. 2, § 10a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“). Súd prvej inštancie zároveň pripustil čiastočné späťvzatie žaloby spočívajúcej v moderácii výšky žalobcom požadovaných úrokov z omeškania, keďže žalovaná svoj nesúhlas s týmto procesným úkonom nepodporila žiadnymi vážnymi dôvodmi. Pri určení výšky úrokov z omeškania súd vychádzal z ich moderácie navrhutej žalobcom, pričom výška úrokov z omeškania do 30.04.1995 (do účinnosti Vyhlášky) činila 3 percentá ročne a od tohto dátumu (od účinnosti Nariadenia) činila dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Od 01.01.1993 do 19.12.1993 boli úroky z omeškania určené výškou 19%. Žalobca požadoval úroky z omeškania v menšom rozsahu o jeden percentuálny bod. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote v celom rozsahu odvolanie žalovaná majúca za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Prvoinštančnému súdu vytkla, že sa nezaoberala a nevyhodnotila dôkazy z videa, resp. z úradného záznamu, ktorý svedčí v prospech žalovanej a v ktorom je jasne definované, že tovar prevzal p. E., spoločník žalobcu, poverený riaditeľom odovzdať jej nehnuteľnosť a že on požiadal o dočasné uskladnenie ich tovarov. V zázname deklarovaní vlastníci (SIBA) tovar prevziať odmietli a na žiadosť povereného pracovníka p. E. bol tovar dočasne uskladnený v prázdnych priestoroch nehnuteľnosti. Časť tovaru dala odviezť vedúca prevádzky p. P., čo dosvedčila aj druhá pracovníčka C. U., nachádzajúca sa v tej dobe na predajni, za prítomnosti p. E. a pracovníkov firmy Stapo. Žalovaná uviedla, že v súdnom spise sa nachádza niekoľko dokladov, ktorými vyzvala žalobcu na odvezenie svojich vecí, t. j. tovaru. Súd sa nevysporiadal s dôkazmi preukazujúcimi, že žalovaná vyzvala žalobcu na prevzatie uschovaného tovaru. Súd podľa jej názoru riadne neodôvodnil, prečo napriek všetkým uvedeným dôkazom priznal omeškanie na strane žalovanej. Vnútorne rozpory spoločníkov nemôžu byť rozhodné vo vzťahu k žalovanej. Žalovaná konala podľa dohody s povereným zástupcom spoločnosti, čo má byť zrejmé z obsahu súdneho spisu. Považuje za účelové a zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že sa nemal ako dostať po odovzdaní prevádzky k svojmu tovaru. Žalovaná ďalej tvrdila, že dňa 31.01.1994 bez predchádzajúceho upozornenia prišli do cukrárne p. J., p. T. a ich chlapi, násilím vnikli do skladu a bez spisovania brali čo chceli, tvrdiac, že tovar je ich. Žalovaná nemala nič proti tomu, aby si odviezli vlastné veci, mali však vziať všetok svoj tovar, nielen to, čo malo ešte nejakú hodnotu a mal sa spísať protokol o odovzdaní.

Žalovaná následne podala trestné oznámenie na PZ v Trenčíne, nakoľko p. J. a p. T. vzali aj to, čo im nepatriło. Obaja sa mali pred vyšetrovateľom ku skutku doznať a uviesť, že si brali len svoje vlastné veci. Z tohto dôkazu je nespochybniteľné, že žalobca si odviezol tovar, ktorý pokladal za hodnotný. Podľa žalovanej sa v spise nachádza dostatok dôkazov, že žalobca bol vyzývaný na prevzatie svojho tovaru. Za zavádzajúce považuje tvrdenie žalobcu, že takéto tvrdenia žalovanej sú účelové, keďže žalobcovi nič nebránilo, aby ju aj sám vyzval na odovzdanie tovaru a určil termín jeho prevzatia. Z tohto dôvodu je žalobca, ako veriteľ, v omeškaní a podľa § 520 - 523 Obchodného zákonníka nie je dlžník povinný platiť úroky a zodpovedá aj za poškodenie, stratu a pod. Tovary po záruke a neokolkované tovary žalovaná musela na vlastné náklady dať z úradnej povinnosti zlikvidovať. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaná odvolaciemu súdu navrhla, aby prvoinštančný rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že skutkové zistenia, o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie majú základ v dokazovaní, ktoré bolo vykonané v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie opodstatnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie vec správne posúdil aj po právnej stránke. Odvolanie považoval za nedôvodné a neopodstatnené, keď s argumentáciou uvedenou v odvolaní nie je podľa jeho názoru možné súhlasiť. Obranu žalovanej považuje za účelovú a skutočnosťou tvrdené sa nezakladajú na pravde. Žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z dôvodu omeškania žalovanej s vydaním bezdôvodného obohatenia, teda so zaplatením peňažnej náhrady za tovar patriaci žalobcovi, ktorý si žalovaná bezprávne privlastnila. Čo sa týka preukázovania skutočností, že žalovaná chcela svoj záväzok plniť, t. j. vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi a tento nemal k tomu poskytnúť potrebnú súčinnosť, žalobca má za to, že k týmto skutočnostiam bolo v priebehu súdneho konania už produkované dostatočné množstvo dôkazov, z ktorých však vyplýva, že žalovaná, na ktorej je v tomto smere dôkazné bremeno, nepreukázala zavinenie žalobcu v súvislosti s nevydaním bezdôvodného obohatenia. Žalovanou predložená videokazeta, na ktorej je natočený priebeh obsadenia cukrárne nesvedčí o jej snahe vydať žalobcovi predmetný tovar. Žalobca si svoj tovar prevziať nemohol, keď bol práve žalovanou a navyše násilím za asistencie bezpečnostnej služby donútený prevádzku opustiť, pričom následne bol žalovanou tento tovar okamžite po obsadení prevádzky ešte v ten istý deň za asistencie tej istej bezpečnostnej služby odvázaný (čo všetko bolo potvrdené aj svedeckými výpoveďami). Po tom, čo žalovaná protiprávne zadržala a prisvojila si tovar patriaci žalobcovi, žalovaná mu ho nevrátila a úplne mu znemožnila prevziať si tento tovar. Následne žalovaná žalobcovi odmietla zaplatiť aj peňažnú náhradu za tento tovar (čo je od začiatku, t. j. od roku 1993 zrejme z jej stanoviska v tomto konaní). Ak si žalobca objektívne predmetný tovar od žalovanej prevziať nemohol, a to aj preto, že žalovaná predmetný tovar medzičasom zlikvidovala (čo sama tiež priznala) a následne žalovaná žalobcovi odmietla vydať bezdôvodné obohatenie vo forme peňažnej náhrady, je zřejmé, že žalovaná bola a je v omeškaní s uspokojením nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalobca tak má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorých výška aj obdobie, za ktoré je žalovaná povinná ich zaplatiť, boli napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie určené správne.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)] preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

8. Žalovaná podala odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie mal na základe vykonaných dôkazov dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a jeho rozhodnutie malo vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v nadväznosti na odvolacie námietky žalovanej doplnia ďalej uvedené.

10. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozsudku č. 1. 40bo/15/2016-800 z 30. marca 2017, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41Cb/74/1994-773 zo dňa 17.03.2016, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.462,25 Eur titulom vydania

bezdôvodného obohatenia a vec vrátil krajskému súdu len v časti týkajúcej sa príslušenstva istiny a nároku na náhradu trov konania. Viazaný ustáleným skutkovým stavom v predmetnej veci a jemu zodpovedajúcemu právnemu posúdeniu a riadiac sa názorom vysloveným v zrušujúcej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, vykonal súd prvej inštancie dokazovanie vo vzťahu k nároku týkajúcej sa príslušenstva právoplatne priznanej pohľadávky. Pre rozhodnutie o predmetnom nároku bola podstatná skutočnosť, že sa jedná o nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z dôvodu omeškania žalovanej s vydaním bezdôvodného obohatenia, teda so zaplatením peňažnej náhrady za tovar patriaci žalobcovi, ktorý si žalovaná bezprávne privlastnila. Vzhľadom k ustáleniu skutkového a právneho záveru, o tom, že žalovaná dňa 5.6.1993 po zmocnení sa nebytových priestorov, v ktorých sa nachádzala cukráreň prevádzkovaná žalobcom, získala bez právneho dôvodu na úkor žalobcu majetkový prospech, ponechaním si tovaru patriaceho žalobcovi a nepreukázaniu skutočnosti, že by tento tovar žalobca odmietol prevziať, nie je možné dovodiť iný skutkový a právny záver ako je ten, že od uvedeného momentu je žalovaná v omeškani so zaplatením peňažnej náhrady za tento tovar. Skutočnosť, že žalovaná odmietla zaplatiť peňažnú náhradu za tovar, ktorý bol ešte v ten deň žalovanou za asistencie bezpečnostnej služby odvážaný, resp. ňou následne likvidovaný, neumožňuje prijať iný záver o existencii omeškania žalovanej a z neho vyplývajúceho nároku na úroky z omeškania, ako je ten, ktorý prijal súd prvej inštancie. Na základe vykonaného dokazovania konaním žalovanej bolo znemožnené, aby si žalobca mohol prevziať svoj tovar a preto nie je možné uvažovať o prípadnom omeškani žalobcu, ako veriteľa.

11. V kontexte s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. odvolací súd konštatuje, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie má oporu vo vykonanom dokazovaní, súd skutkové závery založil na racionálnom zhodnotení všetkých v konaní doposiaľ vykonaných dôkazov. So zreteľom na priebeh a výsledky vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie týkajúceho sa opodstatnenosti samotného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj doplneného dokazovania po opakovanom vrátení veci, odvolací súd konštatuje, že odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. nie je opodstatnený.

12. Pre odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súdom prvej inštancie uplatnený nárok na základe zisteného skutkového stavu správne posúdil v zmysle relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia, omeškania žalovanej (ako dlžníka) s plnením a relevantných ustanovení Výhlášky a Nariadenia. Preto súd prvej inštancie správne žalovanú zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 5.462,25 Eur od 18.10.1993 do 30.04.1995 a vo výške 18% ročne zo sumy 5.462,25 Eur od 01.05.1995 do zaplatenia. Odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 C.s.p. konštatuje, že odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. nie je opodstatnený.

13. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti zaplatenia istiny ako vecne správny v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

14. Zároveň vo vzťahu k odvolaním napadnutému II. výroku rozsudku krajského súdu, ktorým súd pripustil čiastočné späťvzatie žaloby, odvolací súd uvádza, že odvolanie musí obsahovať všetky náležitosti uvedené v ustanovení § 363 C.s.p., aby mohol podrobiť odvolaním napadnuté rozhodnutie odvolaciemu prieskumu. Pokiaľ odvolanie neobsahuje zákonom vyžadované obligatórne náležitosti (resp. niektoré z nich), je odvolací súd povinný odvolanie odmietnuť bez skúmania vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 386 písm. d/ C.s.p., podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

15. Odvolacie dôvody sú ako povinná náležitosť odvolania upravené v ustanovení § 365 C.s.p. Odvolateľ je povinný vo svojom odvolaní uviesť niektorý (alebo niektoré) z odvolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 C.s.p., aby bolo zrejmé, z akých taxatívnych dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne.

16. Pokiaľ odvolanie neobsahuje niektorú z náležitostí podľa § 363 C.s.p., má odvolanie vady. Možnosť odstránenia väd odvolania je opravená v ustanovení § 373 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd však nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

17. Vzhľadom na princíp neúplnej apelácie a koncentráciu odvolacieho konania postupuje súd prvej inštancie podľa osobitných pravidiel vo vzťahu k odvolacím dôvodom, ktoré sú v zmysle § 363 obligatórnu náležitosťou každého odvolania. Odvolacie dôvody zákon taxatívne vymedzuje v § 365 ods. 1 C.s.p. Na doplnenie odvolacích dôvodov súd prvej inštancie odvolateľa nikdy nevyzýva. To isté platí aj v prípade, ak odvolanie žiaden odvolací dôvod neobsahuje (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1256).

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného absencia relevantného odvolacieho dôvodu je neodstrániteľnou vadou odvolania, ktorá bráni odvolaciemu súdu o podanom odvolaní meritórne rozhodnúť.

19. Odvolanie žalovanej neobsahuje uvedenie žiadneho odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 C.s.p., vo vzťahu k odvolaniu podanému proti výroku, ktorým súd konanie zastavil pre späťvzatie časti žaloby žalobcom, ako povinnej náležitosti odvolania (§ 363 C.s.p.). Zákonná úprava neumožňuje, aby bola odvolateľka vyzvaná na odstránenie vady odvolania v podobe doplnenia odvolacích dôvodov (§ 373 ods. 1 posledná veta C.s.p.).

20. Na základe uvedeného najvyšší súd odvolanie žalovanej v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. d/ C.s.p. ako odvolanie, ktoré nemá náležitosti podľa § 363 C.s.p.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že ich náhradu priznal v celom rozsahu žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej je podľa § 420 CSP prípustné podať dovolanie z dôvodu, že:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).
- Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).